

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobcu : **D. Ď.**, bývajúcí v H., zastúpený JUDr. J. H., advokátom v B., proti žalovanej : **K.**, so sídlom V., zastúpenej JUDr. A. K., advokátkou v Ž., v konaní **o určenie vlastníckeho práva**, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 10 C 441/2001, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 14. februára 2013 sp. zn. 9 Co 13/2013

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Martin rozsudkom (v poradí štvrtým) z 28. februára 2012 č.k. 10 C 441/2001-1030a, zamietol návrh žalobcu, ktorým sa domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti – H., súpisné číslo X., postavenej na parcele č. X. v katastrálnom území V., zapísanej na LV č. X.. Žalobcovi zároveň uložil súd povinnosť zaplatiť žalovanej trovy právneho zastúpenia v sume 8 497,56 € na účet právnej zástupkyne žalovanej JUDr. A. K., do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie odôvodnil tým, že pokiaľ by aj žalobca preukázal totožnosť predmetnej budovy s pôvodne žalovanou budovou E., nachádzajúcou sa vo V., kód X. (ktorú mal nadobudnúť zmluvou o predaji časti podniku zo 14. októbra 1992), previedol ju na spoločnosť Ž., v zmysle vtedy platného § 133 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom do 31.12.1992). Žalobca majetok, ktorý získal zmluvou o predaji časti podniku, vniesol v súlade s § 59 ods. 3, § 109 ods. 3, za primeraného použitia § 476 a nasl. Obchodného zákonníka, ako nepeňažný vklad do spoločnosti Ž. Pokiaľ v priebehu konania žalobca namietal neurčitosť Dodatku č. 1 k spoločenskej zmluve, súd mal za to, že vymedzenie majetku, ktorý žalobca vložil do spoločnosti Ž. v bode 5 Dodatku, je dostatočne určité. Pokiaľ i hnuťelné a nehnuteľné veci neboli v dodatku explicitne

vymedzené, boli však presne určené odkazom na zmluvu o predaji časti podniku, Ž. zo 14. októbra 1992 a jej príloh, s výnimkou dvoch nehnuteľností, ktoré netvorili predmet vkladu. Takéto určenie predmetu zmluvy súd považoval za dostatočne určité. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 14. februára 2013 č.k. 9 Co 13/2013-1168 rozsudok okresného súdu potvrdil. Uložil žalobcovi nahradiť žalovanej na trovách odvolacieho konania sumu 571,58 € na účet právnej zástupkyne JUDr. A. K., advokátky so sídlom v Ž. do troch dní. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd sa stotožnil so skutkovými zisteniami, vyhodnotením rozhodujúcich skutočností a právnym posúdením veci súdom prvého stupňa. Poukázal na to, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď skúmal, či zo strany žalobcu došlo k prevodu sporných nehnuteľností zmluvou o nepeňažnom vklade, lebo práve táto skutočnosť bola rozhodujúcou pre posúdenie veci. V tomto smere vykonal súd prvého stupňa vo veci dostatočne dokazovanie a vyvodil z neho právny záver, keď konštatoval, že žalobca zmluvou o nepeňažnom vklade majetok, ktorý je predmetom konania, vniesol do spoločnosti Ž. a z tohto dôvodu návrh na určenie vlastníctva zamietol. V súlade s názorom prvostupňového súdu dospel k presvedčeniu, že Dodatok č. 1 k zmluve o vnesení nepeňažného vkladu zo strany žalobcu je dostatočne určitým a možno z neho ustáliť okruh hnutel'nych a nehnuteľných vecí, ktoré boli vnesené do spoločnosti Ž. Hore uvedené dôvody ho viedli k tomu, aby rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdil.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, ktorého prípustnosť odvodzoval z ustanovenia § 237 písm.d/ a f/ O.s.p. a dôvodnosť z ustanovenia § 241 ods. 2 písm.a/, b/ a c/ O.s.p. Žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu ako aj prvostupňového súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie. Namietal, že odvolací súd opätovne pojednával a rozhodol v neprítomnosti žalobcu, bez nariadenia odvolacieho pojednávania, čo má za následok, že žalobcovi ako účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom. Je toho názoru, že v tomto konaní pochybil nielen súd prvého stupňa ale odvolací súd, pretože vec dôsledne nevyhodnotil a teda nesprávne právne vec posúdil, čo malo za následok porušenie ustanovenia § 241 ods. 2 písm.b/ a c/ O.s.p. (vôľu žalobcu odôvodňoval bez riadne preukázaných a vyhodnotených listinných dôkazov). Ďalej poukázal na to, že súd prvého stupňa nerešpektoval právne názory vyslovené v rozhodnutiach odvolacieho súdu z 1.3.2005, 26.2.2010, 27.10.2011, čím porušil zákon podľa § 226 O.s.p. Má za to, že konanie je postihnuté inými vadami, a to jednak tým,

že odvolací súd nevyvrátil dôkazy žalobcov, že nebolo rozhodované o vlastníctve (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 170/96 zo dňa 14.5.1997), nebolo rozhodované proti vlastníkovi, hore citovaný rozsudok je bez právneho významu, lebo žalovaný 1/ neexistoval, pred citovaným rozsudkom nebolo rozhodované o predmetnej nehnuteľnosti, prevod vlastníctva v prospech Ž. bol nezákonný, lebo listina o určení súpisného čísla nie je listinou spôsobilou na prevod alebo zmenu vlastníctva, že rozsudky sp. zn. 2 Obo 170/96 a 6 Obo 62/03 nie sú záznamu schopnými listinami spôsobilými na prevod vlastníctva, že Ž. nevlastnila a nemohla vlastniť žiaden majetok, lebo v obchodnom registri v základnom imaní spoločnosti nepeňažný vklad majetok nebol zapísaný, vyššie uvedené dôkazy žalobca nemohol uplatniť v odvolacom konaní, čo zakladá dôvod, že súd znemožnil žalobcovi konať pred súdom, čím porušil § 237 písm.f/ O.s.p. Nie je preto nemožné vyvrátiť ani jeho tvrdenie, že právny úkon, ktorým bolo vlastníctvo prepísané na Ž. je absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 OZ. Dovolateľ ďalej namietal, že rozsudok prvostupňového ako aj odvolacieho súdu je nepreskúmateľný, trpí vadou nedostatočne zisteného skutkového stavu. Namietal taktiež nesprávne právne posúdenie veci. Konanie podľa jeho názoru trpí aj vadou podľa ustanovenia § 237 písm.d/ O.s.p., keďže na Okresnom súde Bratislava I sa stále koná o neplatnosti registrácie Dodatku č. 1 zmeny spoločenskej zmluvy zo dňa 23.11.1992 na základe návrhu podaného dňa 28.6.1995, spor je vedený pod sp. zn. 10 C 51/1999, čo má ten dôsledok, že pokiaľ súdy registráciu použili ako právne relevantný dôvod prevodu vlastníctva, porušili zákon. Pokiaľ ide o rozhodovanie o trovách konania je toho názoru, že súdy vzhľadom na špecifikáciu predmetného sporu nerešpektovali ustanovenie § 150 ods. 1 O.s.p. V zmysle ustanovenia § 243 O.s.p. navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého rozsudku.

Žalovaná vo svojom vyjadrení navrhla dovolanie žalobcu zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu

prvého stupňa vo veci samej. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky vyššie uvedených rozsudkov, preto prípustnosť dovolania z § 238 O.s.p. vyvodit' nemožno.

Vzhľadom na obsah dovolania, ako aj na zákonnú povinnosť skúmať, či napadnutý rozsudok nebol vydaný v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolateľ vady v zmysle § 237 písm.a/ až c/, e/, g/ O.s.p. nenamietal, a tieto nezistil ani dovolací súd.

Dovolateľ ako dovolací dôvod uviedol § 237 písm.d/ O.s.p. (v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie).

Prekážku prv začatého súdneho konania (litispendencia) upravuje ustanovenie § 83 O.s.p., podľa ktorého začatie konania bráni tomu, aby o tej istej veci prebiehalo na súde iné konanie. Prekážka litispendencie je daná vtedy, ak v novom konaní ide o tú istú vec, teda o to isté, o čo ide v inom konaní. Samotná skutočnosť, že v určitom konaní je jeho predmetom to isté právo alebo že jeho účastníkmi sú tí istí účastníci, ešte neznamená, že ide o tú istú vec. Totožnosť veci charakterizujú určité znaky, ktoré musia byť dané zároveň, a sú nimi : totožnosť osôb a totožnosť predmetu konania. Totožnosť predmetu konania je daná vtedy, keď ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových

tvrdení, na základe ktorých bol uplatnený, t.j. o nárok založený na rovnakom právnom dôvode a vyplývajúci z rovnakých skutkových okolností. Pokiaľ ide o totožnosť účastníkov, nie je samo osebe významné, ak majú tí istí účastníci v rôznych konaniach rôzne procesné postavenie. Tých istých účastníkov sa konanie týka aj vtedy, ak v neskoršom konaní vystupujú právni nástupcovia účastníkov, ktorí sú (boli) účastníkmi už prv začatého konania. Pokiaľ z uvedených znakov chýba čo i len jeden, nejde o tú istú vec, takže prebiehajúce iné konanie nemôže zakladať prekážku litispendencie. V danom prípade jednoznačne chýba totožnosť predmetu konania (určenie vlastníckeho práva a ako uviedol žalobca neplatnosť registrácie Dodatku č. 1 zmeny spoločenskej zmluvy z 23. novembra 1992). Námietka dovolateľa preto nebola dôvodná.

Ďalej žalobca namietal vadu v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p., ktorú videl jednak v porušení ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., v tom, že odvolací súd nenariadil pojednávanie, že odvolací súd nedostatočne zistil skutkový stav veci, okresný súd nerešpektoval právne názory odvolacieho súdu, že odvolací súd nevyvrátil dôkazy, ktoré žalobca nemohol uplatniť v odvolacom konaní, nesprávne vyhodnotil dôkazy v odvolacom konaní (vychádzajúc z obsahu dovolania).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p., ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvého stupňa zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody svojho rozhodnutia. Rovnako odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii vzájomných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu

nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu (napr. I. ÚS 188/06). Táto námietka bola taktiež nedôvodná.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Z vyššie citovaných ustanovení § 214 ods. 1 a 2 O.s.p. vyplýva, že (len) v prípadoch uvedených v § 214 ods. 1 O.s.p. je odvolací súd povinný nariadiť pojednávanie, v ostatných prípadoch však môže rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania. O tom, či v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje ustanovenie § 214 ods. 1 O.s.p., bude nariadené odvolacie pojednávanie, rozhoduje odvolací súd.

V predmetnej veci ako vyplýva zo spisu, odvolací súd v záujme zrýchlenia a zefektívnenia konania o opravnom prostriedku rozhodol o odvolaní žalobcu bez nariadenia pojednávania. Zo zápisnice o vyhlásení rozsudku zo 14. februára 2013 (č.l. 1167 spisu) vyplýva, že v danom prípade odvolací súd 14. februára 2013 vyhlásil rozsudok v predmetnej právnej veci bez nariadenia ústneho pojednávania podľa § 214 ods. 1 O.s.p., pretože prejednanie odvolania na pojednávaní nepovažoval za nevyhnutné ani za potrebné, keďže vo veci nevykonával dokazovanie, súd prvého stupňa vo veci pojednával, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nevyžaduje to ani dôležitý verejný záujem. V zmysle § 156 ods. 3 O.s.p. vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Tento procesný postup bol v danom prípade zachovaný – účastníci konania boli o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku upovedomení spôsobom zodpovedajúcim § 156 ods. 3 O.s.p. [(„Zoznam vecí určených na deň 14. februára 2013 na prejednanie a rozhodnutie bez nariadenia ústneho pojednávania (§ 156 ods. 3 O.s.p. v znení zákona č. 428/2004 Z.z.) na Krajskom súde v Žiline, pojednávacia miestnosť č. 3“ založený v spise na č.l. 1166)]. Žalobca podľa argumentácie v dovolaní zachovanie postupu pri vyhlasovaní rozsudku nenamietal, a pochybenie v tomto smere dovolací súd ani nezistil. Postupom odvolacieho súdu, ktorý sa

neprieči zákonu, nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti dovolateľa konať pred súdom. Neopodstatnená je preto jeho námietka, že namietaným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p.

Na námietku dovolateľa, spochybňujúcu správnosť zistenia skutkových záverov nižších súdov, či nedostatočné zistenie skutkového stavu veci možno uviesť len to, že v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm.a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.) vád. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať ako revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, tak ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou tretou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2 in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“). Táto námietka bola taktiež nedôvodná.

K odňatiu možnosti žalobcu pred súdom konať malo podľa jeho názoru dôjsť tým, že sudy nevyvrátili dôkazy žalobcu (podľa obsahu zrejme nevyhodnotili dôkazy správne).

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich ostatných rozhodnutiach už niekoľkokrát vyslovil, že nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom nie je postupom, ktorým súd odníma účastníkovi možnosť konať pred súdom (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. marca 1992 sp. zn. 4 Cdo 6/1992, uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky ročník 1993, zošit č. 3- 4, str. 127 pod poradovým č. 37/1993). Dovolací súd v predmetnej veci nevidí žiaden dôvod, pre ktorý by sa mal odchyliť od uvedeného záveru. V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom

starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotil niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne. No táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (pre úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – viď § 241 ods. 2 písm.a/ až c/ O.s.p.).

Iná procesná vada konania (vada, ktorá nie je uvedená v ustanovení § 237 O.s.p.), na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p., nezakladá zmatečnosť rozhodnutia majúcu za následok prípustnosť dovolania a je preto významná len v prípade, že dovolanie je v danej právnej veci prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde). Rovnako prípustnosť dovolania bez ďalšieho nezakladá žalobcom tvrdená vada pri právnom posúdení veci. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť len procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.); nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je ale procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. (porovnaj aj R 54/2012).

Žalobca svojím dovolaním výslovne napáda aj výrok odvolacieho súdu o trovách konania. Prípustnosť dovolania proti časti rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania treba posudzovať podľa § 239 O.s.p., nie podľa § 238 O.s.p. Ide totiž o rozhodnutie, ktoré má povahu uznesenia v zmysle § 167 ods. 1 O.s.p., a to aj v prípade, že je pojaté do rozsudku vo veci samej. Ani v takom prípade nezmení rozhodnutie o trovách konania svoju procesnú povahu, a preto z hľadiska prípustnosti dovolania treba na neho hľadieť ako na uznesenie. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. ale výslovne ustanovuje, že predchádzajúce odseky 1 a 2 (prípúšťajúce dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu) neplatia, ak ide o uznesenie o trovách konania.

Nakoľko prípustnosť dovolania žalobcu vo veci samej nemožno vyvodiť z ustanovení § 238 O.s.p., v dovolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie na súdoch nižšieho stupňa bolo postihnuté vadami uvedenými v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd napriek tomu úspešnej účastníčke náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodala návrh na ich náhradu (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. augusta 2013

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová